

[Arnth Jensen.]

ud fra, at disse af al Magt vil støtte de Bestræbelser, der udfoldes fra en saadan Præsts Side for at faa Forflyttelse.

Jeg tror derfor, at denne Bestemmelse vil blive til Gavn baade for Præsterne selv og ikke mindst for det kirkelige Liv i vort Land i en Tid, hvor vi netop efter de ulykkelige Aar har særlig Brug for det. Meget Ukrudt blev da saaet i vor Folkeager, og til Bekæmpelse af dette har vi Brug for vaagne og nidkære Præster, der kan tale sandt og jævnt om alt det høje til vor Ungdom og virke i fuld Samklang med den Egn og de Hjem, hvortil de er gaaet ind som Tjenere.

Desværre har det vist sig, at en Del af de danske Præster ikke har forstaaet, hvad det her drejer sig om, men nærmest har forstaaet det hele saadan, at denne Paragraf skulde være en Forfølgelsesparagraf mod Præsterne. Lad mig slaa fast saa stærkt som muligt, at Paragraffen ikke er fremkommet for at gøre Præsterne ondt, men netop for at værne det overvejende Flertal af arbejdsomme og forstaaende Præster mod den Mistillid, der paa Grund af enkelte Præsters manglende Evne til at komme i Forstaaelse med deres Menighed har været og er i Færd med at brede sig mod hele Præstestanden og derved ogsaa mod Kirken. Jeg tilføjer, at det heller ikke maa glemmes, at, som det saa sandt er sagt om Skolen, at Lærerne er til for Skolens Skyld og ikke omvendt, saa gælder det ogsaa for Præsterne, at de er til for Menighedens Skyld.

Jeg beklager derfor ikke blot, at der fra et Antal paa 200 Præster er fremgaaet en Protest mod, at denne Paragraf blev ophøjet til Lov, men jeg beklager i endnu højere Grad den Begrundelse, hvormed man gaar imod den. Det første, man nemlig fører frem, er, at den vil forstyrre Præsternes Anseelse og Arbejdsro. Maa jeg uden at være ondskafuld til dette sidste sige, at det kunde jo tænkes, at man enkelte Steder gav sig for meget af med Arbejdsroen og glemte selve Arbejdet, og hvis Paragraffen kan hjælpe til at hindre dette, var der sikkert ingen Skade sket derved. Men det, der gør mig mest ondt, er dette, at de protesterende paa kunstig Maade vil stille Sagen saaledes op, at man ved en saadan Paragraf vil forfølge Præsterne for at fratage dem deres Anseelse i deres Gerning. Jeg vil dristigt paastaa, at den Præst, som gennem sit Virke har forstaaet at skaffe sig ikke blot Anseelse, men Hengivenhed i sin Menighed, vil ikke miste en Tøddel af dette ved, at

denne Paragraf bliver Lov, og den Præst, som kun paa opstøltet Maade vil fastholde en Anseelse, han bilder sig ind at have, mister intet, for han har aldrig haft hverken Anseelse eller Hengivenhed, og han faar den heller ikke, enten Paragraffen vedtages eller forkastes. Den Tid, da der herskede en vis Ærefrygt, ikke altid for Præsten, men for Stillingen, er forbi, og Præsterne i vore Dage vil ikke komme godt fra at følge den gamle Stiftsprovsts Eksempel, som en Dag, da han prædikede over Emnet, at alle Mennesker er Syndere, selvbevidst føjede til: endogsaa jeg kan vel ikke siges at være ganske fejlfri. Man nævner ogsaa Forkyndelsens Frihed, men det har jeg svaret paa een Gang. Endelig nævner man, at Paragraffen er overflødig, fordi der i Grundloven er visse Regler, hvorefter Tjenestemænd kan afskediges. Ogsaa dette har man overvejet i Udvalget, men der er saa stor Forskel paa en Præsts Gerning og de fleste andre Tjenestemænds Gerning, at dette ikke helt kan sammenstilles.

Over for dem, der er bange for denne Paragraf, vil jeg gentage dette: den er ikke foreslaaet for at gøre Præsterne ondt, tværtimod, den er foreslaaet for at række en hjælpende Haand til, at det kirkelige Liv, vi ønsker skal gro i vort Land, ogsaa kan faa Vilkaar, hvorefter det bliver bedre for det at komme til at udfolde sig. Og jeg vil sige til de frygtsomme Præster, som Henrik Ibsen har sagt det:

„For den sags skyld vær uforsagt, man dør ej midt i femte akt.“

Inden for Udvalget har man endvidere drøftet Forholdene for de Kordegne uden for København og Frederiksberg, som efter den nye Lovs Ikrafttræden kan ansættes i Tjenestemandstillinger. En Del af de paa-gældende har i en Aarrække beklædt Stillingen som honorarlønnede Kordegne og har nu en Alder, der overstiger den, i hvilken man normalt ansætter Personer i Tjenestemandstillinger med Pensionsret. Der er inden for Udvalget Enighed om at henstille til Kirkeministeriet, at der paa sædvanlig Maade søges tilvejebragt Hjemmel for at tillægge saadanne Kordegne Pensionsret ved Tjenestemandansættelsen, naar deres Alder ikke afgjort taler derimod.

Endvidere har Udvalget overvejet de i § 19 i Lovforslaget om Folkekirkens Lønningsvæsen i København og paa Frederiksberg omhandlede „Standarddage“. Der er i Udvalget Enighed om, at det vilde være ønskeligt, om de kirkelige Handlinger kunde udføres vederlagsfrit for Menigheden paa alle Ugens Dage, men under Hensyn til de